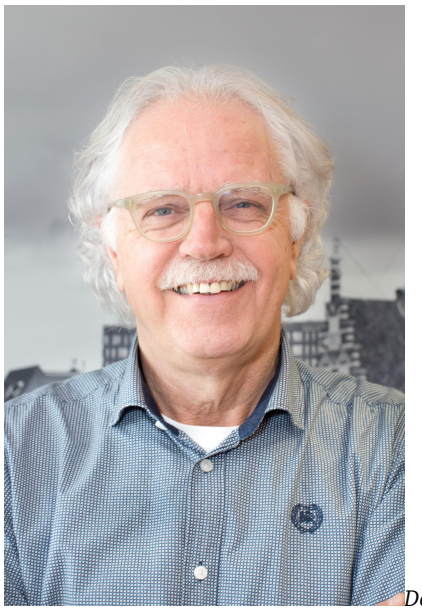
Column: Albert

2022-11-22 - Zermelo - Zermelo Magazine

Door Albert van Duijn

Ik weet niets van roosters. Nou ja, ik weet iets van broodroosters. Niet de technische kant, want technisch ben ik in het geheel niet. Ik ben een alfa-man. Wat doe je dan bij zo'n bèta-bedrijf als Zermelo, zult u zeggen? Goeie vraag. Ik doe de administratie. Daar heb je geen wiskunde voor nodig. Mijn wiskunde kennis beperkt zich tot de formule a2 + borrelpraat = sesamstraat. Of zoiets. Genoeg redenen dus om vooral **niet** een stukje te schrijven voor dit illustere magazine. Maar ja, als het aan de lunchtafel weer eens helemaal losgaat met verhalen over roosters, blokuren, focusgroepen, preprognoses en wat er allemaal langs komt aan voor mij volstrekt onbegrijpelijk jargon, dan kijk ik uit het raam en zie de wolken traag over oneindig Hollands landschap zweven. Mijn volgende gedachte is dan: maar ik heb ook iets te melden! Dus schrijf ik, als erkend onwetende, een column in dit populaire tijdschrift. En….. het gaat nog over roosters ook! Alleen niet op de Zermelo-manier.

Maar leest u vooral verder.

Dit verhaal speelt zich af in 2003. Mijn zoon zit in 4 Havo. Hij is een typische havoleerling: met zo weinig mogelijke inspanning het beste resultaat behalen. Zijn creativiteit om te verklaren waarom hij regelmatig pas om 9 uur uit bed kwam kende geen grenzen. Waarom val ik u lastig met een verhaal uit de turbulente jeugd van onze zoon? Luister en huiver.

Hij kwam een keer helemaal overstuur thuis. Je denkt meteen het ergste. Gepest? Geschorst? Dat laatste zou me trouwens niet eens verbazen. Nee, hij mocht niet mee met een skivakantie van zijn klas, georganiseerd, geheel in privétijd, door zijn gymleraar. Groot onrecht! Wat was er gebeurd? Hij had wekenlang gespijbeld tijdens de gymlessen. Hij was erachter gekomen dat zijn naam niet op de lijst stond. Hij werd niet gemist!

Als gelouterd havoleerling zit er dan maar een ding op: je spijbelt en op papier ben je gedekt. Maar de gymleraar kwam er bij toeval achter dat de lijst niet compleet was en riep mijn zoon op het matje. Als straf voor dit bedrog werd hij uitgesloten van deelname aan de skivakantie. De leraar haalde zijn gram, zullen we maar zeggen. Na het verhaal aangehoord te hebben van mijn zoon, besloot ik het er niet bij te laten zitten. Wat dacht die gymleraar wel! Ik belde hem op en bracht al mijn welbespraaktheid in stelling. Mijn belangrijkste argument? Het was een private onderneming, buiten school om, en mijn zoon had misschien, maar misschien ook niet want de lijst deugde niet, de schoolregels overtreden en kon daardoor niet, als extra straf, uitgesloten worden van een activiteit die niets, nou ja, weinig met de school te maken had. De leraar was niet te vermurwen.

Hij kreeg genoegdoening voor in zijn ogen een belediging van een leraar in functie door een snotneus van een havoleerling. Mijn zoon bleef achter met een kater vanwege een gemiste skivakantie met zijn klas. En ik met een kater vanwege een mislukte actie om dit overduidelijke onrecht wat mijn zoon was aangedaan, recht te breien.

Het ergste was de zelfvoldane arrogantie van de leraar toen hij het gesprek eindigde, met een onverholen triomf in zijn stem: mijnheer, leuk geprobeerd, maar hij gaat niet mee. Het woord “lekker” hield hij nog net voor zich.

Wat heeft dit allemaal met roosters te maken? Weinig, vrees ik. Maar mag ik ook een keer iets kwijt?!